

SZILÁGYI ANDRÁS

A kifeszített

*Az út, vagy a gondolat?
Vajon milyen kép adja
vissza nekem a létezést.
A könnyörtelen új térfelosztást,
a kifeszített, mézsfehér
vászonra felkent szempárt,
ahol az elveszett jelentés színeit
behunyt szemmel is látni.*

Átmosott

*Életünk hígított festék,
átmosott tekintet tárgya.
Már Te sem vagy,
és Én sem vagyok
a semmi szabadsága.*

*Mint rejtőzködő szín,
ami kikevert anyagból
próbál lenni. A szem
szerinti látszatból
a láthatatlan életet,
a mindent akarja
láthatóvá tenni.*

SZILÁGYI ANDRÁS (1954, Békéscsaba) költő, filozófus, művészeti író, műkritikus. Szellemi szabadfoglalkozású. Jelenleg esztétikát, filozófiát tanít főiskolán és egyetemen. Számos képzőművészeti, esztétikai, filozófiai tanulmány, kritika és katalógus írója. Verseskötetei: Árvafelejtés, Némán hor-dott, Szájvédő-szív, Agancsos kóbor állat, Zúzalék. Bárka-díjas.

Nincs valóság

Üres vagyok.
Szerelem után
a nyomorúság.
A szoba közepén
várom a tavaszt,
s onnan szállok fel,
ahol nincs valóság,
csak sötét lyuk
az értelemben.

Mint még soha

Lucien Freud: Meztelen portré

csurgott veled az este.
a szín keresett,
hiánya,
mint kifeküdt
ágyad teste.
veled a kéj
szélesen kenve,
akár a kutyák szíve
fényes villogó penge.

a hajnal,
szemhéjam
belső falán ég.
rúzs-piros
és okkersárga,
mint még soha,
bennük a hideg csend
csont-sovány lárma,
ajándék életünk
haláltánca.